ΕΤΟΣ ΙΓ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 583

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Σύνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἄσχημοι Ἑλληνίδες.—Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας).—Ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦ Λονδίνου (ἀνταπόκρισις ὑπὸ κυρίας Μαίης Δούαρ).—Ἀνδρογυναῖκες σφαὶ καὶ ποιήτριαι (ὑπὸ Ἐρανιστρίας).—Αἱ ἐξετάσεις τῶν Νηπιαγωγῶν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Ποίημα (ὑπὸ δος Μαρίκα Φιλιππίδου). — Γυναικεῖος Κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς).—Περίληψις λογοδοσίας Ἑνώσεως.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλὶς (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΑΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἀφότου ὁ Ὄλυμπος ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ ἐνδιαίτημα τῶν θεῶν, καὶ ὁ Ἑλικὼν τὸ ἄσυλον τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων· ἀφότου ἡ Ἀφροδίτη ἐξεδιώχθη ἀπὸ τοὺς βωμούς της καὶ ὁ πτερωτὸς υἱός της ἀντικατεστάθη εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῆς καρδίας ἀπὸ τὸν χρυσοφόρον Ἑρμῆν, τὸ κάλλος ἐφυγαδεύθη ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ὡραίων γραμμῶν καὶ τῶν τορνευτῶν σωμάτων· τὸ κάλλος ἀπέπτη μακρὰν εἰς ἄλλας χώρας, ἐκεῖ ὅπου νέοι ἱδρύθησαν αὐτῷ βωμοί, νέα ἐχαλκεύθησαν χρυσᾶ τόξα διὰ τὸ πτερωτὸν τέκνον τῆς καλλιπύγου θεότητος. Καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, ἀφυπνίσθησαν αἴφνης μίαν πρωΐαν γυμνωμέναι ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τῶν ὡραίων θεῶν των, τῶν ὁποίων τοὺς ναοὺς εὗρον κατηδαφισμένους. Οἱ καλλιτέχναι των τότε συνέτριψαν τὰ σφυρία δι' ὧν ἐσφυρηλάτουν τὰ ὡραῖα μάρμαρα καὶ ἐπέταξαν μακρὰν τοὺς χρωστῆρας, δι' ὧν ἔγραφαν τὰ λευκὰ ὡς κρίνα μέτωπα καὶ τὰ ἐρυθρὰ ὡς χαμοκέρασα χείλη.

Ἡ δουλεία εἶχε φυσήσει τὸ θανατηφόρον φύσημά της παντοῦ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Καὶ τὸ φύσημά της αὐτό, ἀφοῦ ἐφυγάδευσε τοὺς Ὀλυμπίους καὶ κατηδάφισε τοὺς βωμούς των, ἐμάρανε τὰ μέτωπα καὶ ἐρρυτίδωσε τὰς παρειὰς καὶ ἐκύρτωσε τὰ σώματα καὶ ἐξηφάνισε τὴν χαρὰν καὶ ἔσβυσε τὸ μειδίαμα. Ὅπου ψυχαὶ δοῦλαι, ἐκεῖ καὶ σώματα δουλικά.

*
* *

Παρῆλθον οὕτω αἰῶνες σκότους καὶ αἰῶνες ἀσχημίας. Τὰ ὡραῖα μάρμαρα κατακερματισμένα δὲν ἔσωζαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ παρελθὸν κάλλος ἢ τὴν ἀνάμνησιν μόνον καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑψοῦντο ἤδη ἐπὶ τῶν βωμῶν, εἰς οὓς πρὶν ἐλατρεύοντο σταυροὶ καὶ κρανία σκελετῶν, σύμβολα τῶν νέων θεῶν, σημεῖα τῆς νέας θρησκείας.

Τὸ ὡραῖον ἡ νέα θρησκεία τὸ ἀπέκρυψεν ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὸ ὑπέσχετο εἰς τὸν θάνατον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀφιέρωσεν ὅλην τὴν μέριμνάν της καὶ ὅλην τὴν στοργήν της καὶ ὅλην τὴν ἐπιμέλειάν της εἰς τὸ κάλλος τὸ ἄϋλον τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν μετὰ θάνατον ἀναγκῶν αὐτῆς. Ἡ ζωὴ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχε ἢ τὴν θυσίαν τὴν ἀέναον καὶ ἄπαυστον τοῦ παρόντος ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ εὐτυχίᾳ τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τότε παρέστη εἰς θέαμα ἐξοντώσεως τοῦ κάλλους, εἰς κήρυγμα ἀμειλίκτου πολέμου κατὰ τῆς ζωῆς τῆς σφριγώσης, κατὰ τῆς φυσικῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ρώμης καὶ τῆς εὐρωστίας τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὁ εἰδεχθὴς σκελετὸς μὲ τὰ ὀστεώδη χάσματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὰ κοῖλα τῆς ρινὸς τὰ ἀπαίσια καὶ τοῦ στόματος τὰς ρυπαρὰς ὀδοντοστοιχίας, ἰδοὺ ποῦ κατέληξεν ἡ εἰκὼν τοῦ κάλλους, ἰδοὺ ὅ,τι ἐτάχθη εἰς ἀντιστάθισμα τοῦ κατακρημνισθέντος εἰδώλου τοῦ ὡραίου. Ἓν ράκος παρὰ τὸν σκελετὸν αὐτόν, ἓν ράσον μαῦρον, σκοτεινόν, ρυπαρὸν καὶ ἄχαρι, ἰδοὺ ὅ,τι ἀντικατέστησε τὸν πτυχωτὸν καὶ εὔγραμμον χιτῶνα, καὶ τὸν πέπλον τὸν ἀραχνοΰφαντον καὶ τὰ κροκωτὰ καὶ τὰ ἀέρινα τῆς Κῶ, δι' ὧν τὸ κάλλος ἀνεδείκνυτο πλαστικώτερον καὶ αἱ γραμμαὶ τῶν σωμάτων ἁρμονικώτεραι.

*
* *

Παρῆλθον καὶ πάλιν ἔτη καὶ αἰῶνες, καθ' οὓς ἡ θρησκεία τῆς ἰδέας καὶ ἡ θρησκεία τοῦ ἀΰλου κάλλους ἐδημιούργησε τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωΐδας τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως. Παρ-

ἦλθον ἔτη καὶ αἰῶνες ἀσχημίας τοῦ σώματος καὶ κάλλους τῆς ψυχῆς, καθ' οὓς εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο τοῦ ὡραίου, ἐπλκνῶντο φαντάσματα καὶ σκιαὶ μᾶλλον λιπόσαρκοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ζεύξιδος, τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους.

Ἡ ἐλευθερία ἐφύσησε καὶ πάλιν τὴν ζωογόνον πνοήν της ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ οἱ πελαιοὶ θεοί, ἐὰν δὲν ἀνεστηλώθησαν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς παλαιᾶς θρησκείας, ἐστήθησαν ὅμως ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Καὶ τὰ μαρμάρινα λείψανά των συνελέγησαν εὐλαβῶς καὶ οἱ τάφοι των ἀνεσκάφησαν καὶ ἀνεζητήθη εἰς τὰ βάθη αὐτῶν τὸ μυστήριον τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀπόρρητον τοῦ ὡραίου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἡ στοργικὴ γῆ ἐφύλαξε καὶ περιέσωσε. Καὶ μετὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῶν τάφων, ἀνεσκάφησαν καὶ ἀναμαρμαροῦνται καὶ οἱ βωμοί, εἰς οὓς τὰ σώματα τῶν ἀρχαίων ἠσκοῦντο καὶ ἀπέκτων τὴν ἐλκστικότητα καὶ τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὸ κάλλος, τὸ ὁποῖον γεννᾷ ἡ ρώμη καὶ ἡ ἄσκησις.

Ὁ ἀπαίσιος σκελετὸς καὶ τὰ εἰδεχθῆ ράκη τοῦ παρελθόντος ἤρχισαν νὰ παραμερίζωνται, καὶ τὸ ἀτυχὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσους αἰῶνας δουλείας ἔκυπτε καὶ ἐκυρτοῦτο καὶ ἀπεγυμνοῦτο καὶ ἐμαραίνετο ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πεπλανημένης προλήψεως καὶ τῆς παρανοημένης ἀληθείας τῆς νέας θρησκείας, τὸ σῶμα αὐτὸ ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἀναζῇ καὶ νὰ ἀνεγείρεται καὶ νὰ ἀνορθοῦται καὶ νὰ ἀνακτᾷ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ ἐπὶ τοῦ σφρίγους καὶ τοῦ κάλλους δικαιώματά του.

Ἀλλὰ μετὰ τόσων αἰώνων ἀμέλειαν καὶ ἐγκατάλειψιν ἡ ἀνόρθωσις εἶναι βραδεῖα, καὶ ἡ ἀνασύστασις τῶν γραμμῶν καὶ τῶν ὡραίων κατατομῶν δύσκολος. Ὅπου ἡ φυλὴ διὰ λόγους ἐκπατρισμοῦ ἢ ἐγκαιροτέρας ἀπὸ τῶν προλήψεων χειραφετήσεως ὀλιγώτερον ἐταλαιπωρήθη, ἐκεῖ καὶ τὸ σῶμα ὀλιγώτερον ἐξηστθένησε, καὶ ὁ νόμος τῆς κληρονομικῆς μειώσεως δὲν ἐπέρερε τὴν παντελῆ ἐξολόθρευσιν τοῦ ἀρχαίου τύπου, ἐκεῖ τὸ κάλλος ἐπανανθεῖ καὶ πάλιν, ἐκεῖ ἡ χάρις σκορπίζει τὴν γοητείαν τῶν ὡραίων κινήσεων καὶ τῶν ὡραίων παραστημάτων.

Ἀλλ' εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, ὅπου ἡ πρόληψις δὲν ἐξερριζώθη ἔτι, ὅπου τὸ σῶμα καλῶς τρέφεται, ὅπου ἡ καθαριότης καὶ ἡ περιποίησις αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἀσέβεια πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπορρέουσαν ἠθικήν, ὅπου ἡ ἄσκησις θεωρεῖται ἀγγαρεία καὶ ἄσκοπος πολυτέλεια, ὅπου ὁ σκελετὸς καὶ τὰ ἀπαίσια ράκη, τὰ σύμβολα τοῦ ἀσκητισμοῦ, ἀποτελοῦν τὴν λατρευομένην θεότητα, ἐκεῖ τὸ κάλλος φυγαδεύεται καὶ τὸ σῶμα κυρτωμένον, ἐξηρθρωμένον, πρόωρα μαραμένον, παρουσιάζει τοὺς τύπους τῆς ἀσχημίας καὶ τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τῆς παρακμῆς, ἥτις παρετηρήθη εἰς τὸ Ἀρσάκειον κατὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Ραλλείου βραβείου καὶ ἥτις ἐδημιούργησε κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὸ ζήτημα τῆς ἀσχημίας τῶν νεωτέρων Ἑλληνίδων.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ κ. Μεμιδῶφ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν της ἀκριβῶς τὴν 5ην καὶ ἡμίσειαν. Αἱ θυγατέρες της τὴν ἀνέμεναν μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας. Ἡ Ὀλγίνα, ἡ ὁποία εἶχεν ὑποθέσει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συνοικεσίου της, ἔκαμνεν ἤδη σχέδια τῆς νέας της ζωῆς. Εὐθὺς ὡς ἔφαγε τὸ μεσημέρι, εἶχε κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας της διὰ νὰ εἶναι μόνη καὶ ἐκεῖ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκαμνεν ὄχι σχέδια ἀγάπης, πίστεως καὶ στοργῆς, ἀλλὰ διασκεδάσεων καὶ ὑποδοχῶν καὶ ὡραίων φορεμάτων καὶ ὡραίων διαμαντικῶν. Τὸ σπίτι της αὐτὴ θὰ τὸ ἐστόλιζεν, ὅπως ἐκείνη εἴξευρε. Θὰ εἶχε τρία σαλόνια, ἀπαράλλακτα ὡς τῆς κ. Φακίδου καὶ θὰ εἶχε μαῦρον ὑπηρέτην μὲ κόκκινην στολήν, ὡς ἔχουν αἱ ἀλεξανδριναὶ κυρίαι.

Ἔπειτα ἤρχετο ἡ σειρὰ τῶν φορεμάτων. Ὅλα τὰ μυθώδους πλούτου ὑφάσματα τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τὰ ἰνδικὰ κρέπια καὶ τὰ περσικὰ κασμίρια, καὶ τὰ κλαδωτὰ τῆς Βαγδάτης καὶ τὰ ἀέρινα τῆς Περούσσης, καὶ τὰς στόφας, αἱ ὁποῖαι στέκονται ὀρθαί, ὅλα τὰ ἀφρώδη ὡς σύννεφα καὶ τὰ στιλπνὰ ὡς φυλλώματα τροπικῶν, καὶ τὰ χνουδωτὰ ὡς σαμούρια, ὅλα τὰ χρώματα μὲ τοὺς συνδυασμοὺς τοὺς μᾶλλον ζωηροὺς καὶ τοὺς μᾶλλον ἀντιθέτους, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν κατέχει μόνον ἡ Ἀνατολή, ὅλα τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς κατὰ καιροὺς ἐπισκέψεις της εἰς τὸ *τσαρσί*, εἰς τὴν ἀτελείωτον ἐκείνην κατακόμβην, εἰς τὸν ἀπέραντον ἐκεῖνον λαβύρινθον τῶν μυθωδῶν ὑφασμάτων καὶ ταπήτων καὶ γουναρικῶν καὶ πολυτίμων λίθων καὶ πολυτίμων ἀσημικῶν καὶ ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἀρχαίων, εἶχε θαυμάσει καὶ εἶχεν ἐπιθυμήσει. Ὅλα αὐτὰ ἔκαμαν παρέλασιν φανταστικὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ὀλγίνας.

Ἔπειτα ἤρχετο ἡ σειρὰ τῶν μεγάλων ραπτριῶν. Ὦ! θὰ ἔρραπτε τέλος πάντων τὰ φορέματά της εἰς τὴν Ντεμερβίλ. Καὶ θὰ ἔρραπτε μίαν δωδεκάδα τοὐλάχιστον. Τέσσαρα—πέντε δι' ὑποδοχὴν καὶ ἐπισκέψεις, δύο — τρία διὰ τὸν δρόμον, τρία—τέσσαρα διὰ χοροὺς καὶ γεύματα, καὶ ἄλλα τόσα διὰ τὸ σπίτι. Ὥστε δώδεκα δὲν ἔφθαναν, τοὐλάχιστον δέκα πέντε. Ἀλλὰ καὶ τὸ φόρεμα τοῦ ταξειδιοῦ καὶ ἄλλα καλοκαιρινά· ἰδοὺ ὅτι ἔχανε τὸν λογαριασμόν.

Τώρα ὁ νοῦς της ἀπὸ τὰ φορέματα ἐπετοῦσεν αἴφνης εἰς τὸ ταξείδι. Ὦ! θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ Παρίσι. Βέβαια. Θὰ ἔκαμνε καὶ ἐκεῖ τουαλέττες, καλλίτερα μάλιστα νὰ μὴν ἔρραπτε τόσα φορέματα εἰς τὴν Πόλιν. Θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸν World καὶ θὰ ἔλεγεν ἔπειτα ὅτι αὐτὸ τὸ ἔφερα ἀπὸ τὸν World. Καὶ θὰ ἔκαμνε καὶ ἕνα φόρεμα tailleur εἰς τὸν..... ἐλησμονοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ φημισμένου σπιτιοῦ τῶν Παρισίων διὰ τὰ tailleur. Ἐν γένει τὰς ἀγοράς της θὰ τὰς ἔκαμνεν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Rue de la Paix. Καὶ θὰ ἐπέστρεφεν ἔπειτα σωστὴ Παρισινή. Πῶς θὰ ἔσκαζεν ἀπὸ τὴν ζήλειαν της ἡ φίλη της ἡ Λουκία, καὶ ἐκείνη ἡ ἀπέναντι των καθολική, ἡ Melle Mezon, ἡ ὁποία τόσον φαντασμένη ἦτο διὰ τὰ ὡραῖα της φορέματα....»

Οὔτε μίαν κἂν στιγμὴν δὲν ἐσυλλογίσθη ἂν θὰ ἦτο εὐτυχὴς εἰς τὸν γάμον αὐτόν, ἂν ὁ μελλόνυμφός της θὰ ἦτο καλὸς σύζυγος, ἂν θὰ τὴν ἠγάπα.... Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Οὔτε κἂν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ. Ἦσαν ζητήματα δευτερεύοντα. Ἔπειτα δὲν ἤκουε πάντοτε, ὅτι ἡ ἔξυπνη γυναῖκα κάμνει ἀρνὶ καὶ τὸν μᾶλλον θηριώδη ἄνδρα. Καὶ δὲν ἔβλεπε τόσα ἔτη τώρα μὲ πόσην τέχνην τὰ ἐκατάφερνεν ἡ μητέρα της καὶ ἔκαμνεν ὅ,τι ἤθελε τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον δύσκολος καὶ τόσον παράξενος;

Ἐνῷ ἡ Ὀλγίνα ἐπάνω ἔκαμνεν αὐτὰ τὰ ὄνειρα, ἡ Ἔμμα κάτω ἐξηπλωμένη εἰς τὸ σαχνισίρ, μὲ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Bourget εἰς τὸ χέρι, ἐδιάβαζε. Εἰς δύο ὥρας εἶχε τόσον προχωρήσει, ὥστε εὑρίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔστρεφεν ἀνὰ δέκα μαζῆ τὰς σελίδας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς ἀνέτεμνε τὴν ψυχὴν τῶν ἡρώων του καὶ ὅτι παρηκολούθει μόνον τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μύθου· ἀλλ' ἀδιάφορον, τὴν εἶχαν ἀπασχολήσει ἀρκετὰ καὶ οἱ διαβάται. Ἤνοιγεν ἡ θύρα τῆς ἀντικρὺ οἰκίας: Ποῖος εἰσήρχετο; ποῖος ἐξήρχετο; τί ἐφοροῦσεν ἡ κ. Μαργίτσα; μὲ ποῖον ὡμίλησεν εἰς τὴν γωνίαν; διατὶ εἶχε κινήσει τὴν κεφαλήν της; Ἔπειτα ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος διατὶ εἶχε περάσει τρεῖς φοράς, ἕως τώρα ἀπ' ἐκεῖ; καὶ ἡ κ. Διαμαντιάδου τὶ καπέλλο θαυμάσιον ἐφοροῦσε; Καὶ ὁ Κωστάκης τῆς κ. Φακίδου διατὶ ἔτρεχε βιαστικά; Ἴσως θὰ τὸν ἐπερίμενε πουθενὰ ἡ κ. Μαργίτσα, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ἰδῆ τὴν ἄλλην φορὰν νὰ γλυκομιλῇ τόσον.» Ὅλα αὐτὰ ἀπησχόλουν τὴν Ἔμμαν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσίν της, ὅπως τὴν εἶχεν ἀπασχολήσει πρὶν καὶ ἡ Λέλα, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν Ὀλγίναν. Ἡ μαμμὰ ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ἡ Λέλα,—ἡ ὁποία ἐχαλοῦσε πάντοτε ὅλων τὴν ἡσυχίαν — ποῖος θὰ διέιασσε τὸ φαγητὸν γιὰ τὸ βράδυ. Ἡ γιαγιὰ δὲν ἐτόλμα νὰ δώσῃ διαταγάς. Ἡ μαγείρισσα ἐμουρμούριζεν ὅτι ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, καὶ ὅτι μόνον ἕνα βραστὸ εἶχε βάλει ἐπάνω....

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μαμμὰ ἔφθασε μόνη. Ἡ Ἔμμα ἔκρυψε τὸ μυθιστόρημα καὶ βιαστικὰ ἥρπασε τὸ ἐργόχειρόν της, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἦτο ριμμένον ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶν. Ἦτο μία ντανέλα φριβολιτέ, ἕνα σύμπλεγμα ἀπὸ κόμβους καὶ τρύπες κλωστένιες εἰς τὸν ἀέρα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀνθέξουν οὔτε εἰς ἕνα πλύσιμον. Ἀδιάφορον! Ἦτο ὡραία ἐργασία, διότι εἰς τὸ πλέξιμον τοῦ φριβολιτὲ τὰ χέρια λαμβάνουν ὡραίαν θέσιν, καὶ τὰ κονδυλένια δάκτυλα στριφογυρίζονται, κάμπτονται, ἐκτείνονται, κάμνουν ἐν μιᾷ λέξει ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τοὺς ἑλιγμούς, οἱ ὁποῖοι ἀναδεικνύουν περισσότερον τὴν φραιότητα καὶ ἐλαστικότητά των. Καὶ ἡ Ἔμμα μὲ τὸ φριβολιτὲ εἰς τὸ χέρι, ὡς νὰ μὴ εἶχε σηκώσει κεφάλι ὅλην τὴν ἡμέραν ἔτρεξεν εἰς ὑποδοχὴν τῆς μητέρας της.

Ἡ Ὀλγίνα ἔτρεξε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα. Προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας της τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολυώρου ἀπουσίας της, πρὶν ἀκόμη νὰ τὴν πλησιάσῃ.

—Ἄχ! μαμάκα μου, ἄργησες! Δὲν εἰξεύρεις πῶς μὲ ἐκούρασεν αὐτὴ ἡ ἡμέρα...»καὶ ἐμελέτα τὰ βλέμματα καὶ παρηκολούθει τὰς πτυχὰς τοῦ στόματος τῆς μητέρας της.

Ἀλλ' ἡ κοκκώνα Κατίγκω εἶχε πρόσωπον σφιγγὸς τὴν φορὰν αὐτήν. Καὶ εἰς ἐπίμετρον εἶχε πρόσωπον ἀλλοιώτικον, παρηλλαγμένον. Ὅταν μάλιστα ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, ὅλαι ἔμειναν μὲ ἀνοικτὰ στόματα.

—Καλὲ μητέρα, ἀδυνάτησες εἰς ὀλίγες ὥρες; Καὶ τὰ μαλλιά σου, εἶπεν ἡ Ἔμμα.

Εὐμόρφηνες καὶ ἔγεινες πεζὸ ἀρχοντική, μάμιτchka, εἶπεν ἡ Λέλα, ἡ ὁποία ἀντελήφθη πρώτη, ὅτι εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ κτενίσματος ὠφείλετο ἡ μεταβολὴ τῆς φυσιογνωμίας τῆς μητέρας της. Νά! *τὰ μπαντώ*! δὲν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ χθὲς βράδυ, ὅτι ἡ μητέρα μὲ μπαντὼ καὶ χωρὶς μαλλιὰ εἰς τὸ μέτωπο θὰ ἦτο πεζὸ ὡραία;

Ἀλλ' ἡ Ὀλγίνα ἔχανε τὴν ὑπομονήν της. Λοιπόν, μητέρα, τί εἰδήσεις;

Ἡ κοκκώνα Κατίγκω ἔθεσε τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χείλη, δεικνύουσα μὲ τὸ βλέμμα τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσερχομένην πενθερέν της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ κοκκώνα Κατίγκω εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ ὅλους εἰς τὸ σπίτι, ὅτι ἡ γιαγιὰ ἔπαιζε μέρος κατασκόπου, καὶ ὅτι κατήγγελλεν εἰς τὸν υἱόν της ὅ,τι ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ μυστικὸν ἀπὸ αὐτόν. Δι' αὐτὸ πάντοτε ἐνώπιόν της ὡμιλοῦσαν μὲ μισὰ λόγια καὶ νεύματα, καὶ ἡ δυστυχὴς γραῖα πρὶν ἔλθῃ ἡ Λέλα ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, δὲν κατώρθωνέ ποτε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀνταλλάξῃ δύο λέξεις μὲ κανένα. Ἐννόει ὅτι ἡ παρουσία της ἐστενοχώρει, ὅτι αἱ ἐγγοναί της τὴν ἀπέφευγαν, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ὑπηρέτριαι τὴν ἐμίσουν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτίαν. Τὰ αἰσθήματα τῆς νύμφης της πρὸς αὐτὴν τὰ εἴξευρε πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πάλιν καὶ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θὰ διέβαλε καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη ἐναντίον της.

Πᾶμε, μητέρα, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἀλλάξῃς, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅλων αἱ κρίσεις περὶ τοῦ νέου κτενίσματος καὶ ἡ κοκκώνα Κατίγκω ἐδικαιολόγησε τὸ κτένισμα αὐτό, ὅπως ἠμπόρεσε.

Καὶ ὁ Κώστας; ἠρώτησεν ἡ Λέλα, ἡ ὁποία εἶχε μαντεύσει, ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ της ἔβαιναν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ὁ Κώστας ποῦ εἶναι; δὲν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε;

Ὄχι. Πᾶνε γιὰ κυνήγι μὲ φίλους καὶ θὰ λείψῃ γιὰ καμμιὰ δεκαριὰ ἡμέρες, ἀπήντησε, στενάζουσα ἡ κ. Μεμιδῶφ. Ἀφήστε, παιδιά, θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ κατὰ σειράν, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀνέβω νὰ ἀλλάξω πρῶτα. Ἀλήθεια, Ὀλγίνα. Ἐφρόντισες διὰ τὸ δεῖπνον;

Ναί, μητέρα μου. Βραστὸ καὶ σοῦπα, μπριζόλες καὶ σαλάτα, ἀπήντησεν, ἐνθυμουμένη τώρα ὅτι ἡ Λέλα τῆς εἶχεν εἴπει ὅτι ἡ μαγείρισσα εἶχε βάλει βραστὸ ἐπάνω. Καὶ μὲ ἑτοιμότητα μαθητρίας ἀξίας τῆς μητρός της, προσέθηκε. Δηλαδή, ἐπίτηδες εἶπα μπριζόλες, διότι γίνονται τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ ἂν θέλῃς νὰ δώσῃς ἄλλην διαταγήν, εἴμεθα εἰς καιρόν.

Καλά, παιδί μου, μπράβο, ὅλα τὰ συλλογίζεσαι. Θὰ ἰδοῦμε γιὰ τὴς μπριζόλες. Ἤμουν βεβαία ὅτι εἶχα ἀφήσει *νοικοκερὰ* 'ς τὸ σπίτι καὶ γι' αὐτὸ ἐξέγνειασα καὶ ἄργησα λιγάκι. Μὰ δὲν εἶναι δὰ ἀνάγκη νὰ κάμωμεν χαρτὶ καὶ καλαμάρι εἰς τὸν Γεωργάκη τὶ ὥρα βγῆκα καὶ τὶ ὥρα γύρισα, προσέθηκε, στρεφομένη πρὸς τὴν πενθεράν της.

Μπᾶ, παιδί μου, εἶπεν ἡ γραῖα. Καὶ ποιὸς κάνει τέτοιες κουβέντες!

Ἡ κ. Μεμιδῶφ ἐξῆλθε μορφάζουσα καὶ ἡ Ὀλγίνα τὴν ἠκολούθησεν. Ἡ Ἔμμα ἔτρεξεν εἰς τὸ σαχνισίρ. Εἶχεν ἀφήσει τὸ βιβλίον της εἰς ἓν σημεῖον πολὺ συγκινητικόν, καὶ εἶχε καιρὸν νὰ ἰδῇ τὶ ἀπέγεινεν, ἕως ὅτου νὰ ἀλλάξῃ ἡ μητέρα της. Ἡ Λέλα, ἡ ὁποία εἶχε καὶ πάλιν θαυμάσει μὲ τὸ τουπὲ τῆς Ὀλγίνας ὡς πρὸς τὰς οἰκοκυρικάς της ἀσχολίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ μὲ τὰ ἐγκώμια τῆς μητέρας της διὰ τὸ νοικοκυρεῖο τῆς θυγατρός της, ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τὸ δω

μάτιόν της. Καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ τὴν κυριεύουν αἱ δυτάρεττοι ἐκεῖναι σκέψεις διὰ τοὺς ἰδικούς της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐκάθισεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάλα**

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ)

Φίλη Κυρία·

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λονδίνου ὑπῆρξεν ἡμέρα θριάμβου καὶ ἡμέρα εὐτυχίας διὰ τὸ φῦλόν μας. Μόνον ὅσαι ἐξ ἡμῶν παρέστησαν εἰς τὸ Γυναικεῖον Συνέδριον τοῦ Σικάγου, — καὶ εἶσθε ἐξ ἐκείνων — δύνανται νὰ φαντασθοῦν πῶς ἠξεύρουν νὰ διοργανώνουν συνέδρια καὶ ἑορτὰς αἱ γυναῖκες τῆς Ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς καὶ πῶς ἀκόμη εἰξεύρουν νὰ συνδυάζουν τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ καὶ τοῦ ψυχαγωγοῦ.

Καὶ πρῶτον κατεγρίφθη πλέον ἡ σφαλερὰ ἐν Εὐρώπῃ ἰδέα, ὅτι γυναῖκες σχολαστικαὶ καὶ ἄσχημοι, ὅτι precieuses ridicules τῶν ἡμερῶν μας ἀγωνίζονται τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς προόδου καὶ τῆς χειραφετήσεως τοῦ φύλου μας.

Αἱ πρωταγωνίστριαι τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λονδίνου ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὡραῖαι· κατὰ τὸ πλεῖστον νέαι καὶ κατ' ἐξοχὴν πλούσιαι. Τί πλοῦτος φορεμάτων καὶ τί ὠκεανοὶ ἀδαμάντων κατὰ τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰ γεύματα! Καὶ πάλιν σᾶς ἐπαναλαμβάνω· ἐνθυμηθῆτε τὰς ὑποδοχὰς ἐν Σικάγῳ τῆς κ. Potter-Palmer καὶ ἐνθυμηθῆτε τὰ γεύματα εἰς τὰς αἰθούσας τῶν λευκῶν ρόδων καὶ ἐνθυμηθῆτε τὰς παρουσιάσεις εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν Club τῶν κυριῶν καὶ ἔχετε περίπου πλήρη ἰδέαν, εἰς μικρότερον ὅμως, τῶν ὡραίων ἑορτῶν μας ἐδῶ.

Ἡ ἔναρξις καὶ ἐδῶ μὲ μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μὲ μίαν θαυμασίαν ἀγόρευσιν τῆς προέδρου λαίδης Aberdeen, τῆς ἀριστοκράτιδος αὐτῆς κυρίας, ἡ ὁποία εἰξεύρει νὰ ὁμιλῇ μὲ τόσην σεμνότητα καὶ μετριοπάθειαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσην δύναμιν. Οἱ πιστεύοντες ἕως τώρα ὅτι ἀνδρογυναῖκες διοργανώνουν τὴν γυναικείαν κίνησιν, ἀρκεῖ νὰ ρίψουν ἓν βλέμμα εἰς τὴν πρώτην ρήτορα τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ἀλλάξουν ἐντελῶς γνώμην. Τί εἶπεν ἡ λαίδη Aberdeen δὲν θὰ σᾶς γράψω ἐδῶ, διότι καὶ κουρασμένη εἶμαι καὶ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος μοῦ λείπει. Σεῖς ἡ ὁποία γνωρίζετε τὸ εὐαγγέλιόν μας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις τῶν γυναικῶν, σεῖς ἡ ὁποία ἠκούσατε τὴν λαίδην Aberdeen νὰ ἀναπτύσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ εὐαγγελίου τούτου, εἰξεύρετε ἐκ στήθους τί εἶπε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τοῦ Συνεδρίου εἰς τὸ ἐκ δύο χιλιάδων ἀκροατήριόν της — ποῦ αἱ δέκα ὀκτὼ χιλιάδες τοῦ Σικάγου;

«Αἱ γυναῖκες μητέρες, ἀλλὰ νοήμονες καὶ ἐπιστήμονες μητέρες· αἱ γυναῖκες σύζυγοι, ἀλλ' ἀγαθαὶ καὶ ἐπιστήμονες σύζυγοι· αἱ γυναῖκες διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί, ἀλλὰ ἐπιστήμονες διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί· αἱ γυναῖκες πολίτιδες, ἀλλ' ἐπιστήμονες πολίτιδες· αἱ γυναῖκες ἐπιστήμονες πάσης ἐπιστήμης, ἀλλ' ἐπιστήμονες ἀληθεῖς· αἱ γυναῖκες βιομήχανοι, ἀλλ' ἐπιστήμονες βιομήχανοι καὶ ἐργάτιδες, ἀλλ' ἐπιστήμονες ἐργάτιδες, ἀλλ' ἐν πᾶσι καὶ πρὸ παντὸς ἀγαθαὶ γυναῖκες» ἰδοὺ ὁ κανεβᾶς εἰς τὸν ὁποῖον ἔπλεξεν ἡ κόμησσα Aberdeen τὴν ἀριστοτεχνικὴν ἀγόρευσίν της.

Εἰς τὴν συνεδρίαν αὐτὴν παρίσταντο ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, ὅστις καὶ παρέθηκεν εἰς τὸ μέγαρον του συμπόσιον εἰς τιμὴν τῶν κυριῶν τοῦ Συνεδρίου, πλεῖστα μέλη ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων, πολυπληθεῖς βουλευταὶ τῆς κάτω Βουλῆς, οἱ διευθυνταὶ ὅλων τῶν μεγάλων Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων· ἡ δούκισσα τοῦ Sutherland, ἡ μαρκησία Dufferin, ἡ κόμησσα Varwick, ἡ βαρονὶς Rotschild, ἥτις καὶ ἔδωκε μεγάλην ἑορτὴν εἰς τὸ πολυτελέ, μέγαρόν της εἰς τιμὴν τοῦ Συνεδρίου, καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἐπισήμου Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Αἱ ἀστικαὶ ἐργατικαὶ τάξεις ἀντεπροσωπεύοντο ἐπίσης εἰς μέγαν ἀριθμόν. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπροσώπων κριθῇ ἡ πρόοδος τῶν Γυναικῶν ἑκάστου λαοῦ, τότε ἔρχεται κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Ἀμερικὴ μὲ ὑπερτετρακοσίας ἀντιπροσώπους της· ἡ Ἀγγλία καὶ Σκωτία μὲ ἴσον περίπου ἀριθμόν· ἡ Ὁλλανδία, τὸ Βέλγιον, ἡ Σουηδία, ἡ Νορβηγία, ἡ Δανία καὶ ἡ Αὐστραλία μὲ μέγαν ἐτίσης ἀριθμόν, ἀλλ' εἰς δευτέραν σειράν, ἡ Βραζιλία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Ἀργεντινὴ δημοκρατία κατὰ τρίτον λόγον καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Ρωσία καὶ ἡ Πολωνία. Εἶναι τὰ ἔθνη ταῦτα, τὰ κατ' ἐξοχὴν ὑποστηρίξαντα τὴν πρόοδον τῆς γυναικὸς καὶ παρασχόντα μεγάλα προνόμια εἰς αὐτήν. Ἔπειτα ἔρχονται τὰ λατινογερμανικὰ φῦλα, μὲ τὴν Ἑλβετίαν, Γερμανίαν καὶ Αὐστρίαν, μὲ τὴν Γαλλίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἱσπανίαν, μὲ τὴν Ρουμανίαν καὶ Σερβίαν καὶ Βουλγαρίαν. Ἔπειτα ἡ Ἰαπωνία μὲ πέντε ἀντιπροσώπους ὅλας ἐπιστήμονας, ἡ Κίνα μὲ τρεῖς κινέζας, μίαν φιλολογον, μίαν παιδαγωγὸν καὶ μίαν ἰατρόν, ἔπειτα αἱ Ἰνδίαι καὶ ἡ Ἰνδοκίνα. Καὶ μόνον ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀντιπροσωπεύθη ἀπὸ Ἑλληνίδα, ἐνῷ παρ' ὅλων ἀνεμένεσθε, ἵνα ἐπαναφέρετε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνάμνησίν μας ὡραῖα καὶ μεγάλα ὀνόματα καὶ εὐγενῆ καὶ θαυμαστὰ ἔργα τῶν γυναικῶν σας τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν γυναικῶν σας τῆς ἐθνικῆς σας ἀναγεννήσεως καὶ τῶν γυναικῶν σας ἕως τοῦ τελευταίου πολέμου.

Λονδῖνον **Μαίη Δουάρ**

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΟΦΑΙ

Ἄλλη κατηγορία γυναικῶν, ὅλως διαφόρου φύσεως καὶ προορισμοῦ ἢ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν παρὰ τὸν θρόνον καὶ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ ὅπλον ἐτάχθησαν φρουροὶ τῆς πατρίδος, ἀνδρογυναῖκες τοῦ πνεύματος, ἔφεραν τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα μεθ' ὅσης καὶ αἱ ἄλλαι χάριτος.

Ἂν καὶ ἀνήκουν εἰς διαφόρους ἐποχάς, δύναται ὅμως νὰ λεχθῇ ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀσχολιῶν καὶ τῆς ἰδιοφυΐας των ἦσαν χειραφετημέναι, ὑπεράνω πάντοτε τῶν τύπων τῆς συνήθους ζωῆς τῶν γυναικῶν.

Ἡ Louise Labbé ἐκ Λυών, ἡ ἐπονομασθεῖσα la Belle Cordelière ἀνοίγει τὸν κατάλογον τῶν ποιητριῶν ἀνδρογυναικῶν κατὰ τὸ 1540. Ὑπῆρξε διάσημος ποιήτρια καὶ μεγάλη σοφή. Ἔφερε πάντοτε μὲ ὑπέροχον κομψότητα τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς της, καὶ συνήθροιζε τὰς διαπρεπεστέρας κυρίας τῆς Λυὼν εἰς τὴν ὡραίαν της αἴθουσαν, ὀρθὴ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν μὲ τὰ βελούδινα καὶ χρυσοστολισμένα ἐνδύματά της, ὡραιοτέρα ὅλων ἀπήγγελλε τοὺς στίχους της. Ἀλλ' ἡ ὡραία Cordelière εἶχεν ἀσκήσει καὶ τὸ σῶμά της εἰς παντοίας ἀσκήσεις, ἐχειρίζετο δὲ τὰ ὅπλα μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ τὸν κάλαμον. Εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Περπινιὰν παρὰ τῶν Γάλλων (1542) ἐπωνομάσθη ὁ λοχαγὸς Loys καὶ ἐνδεδυμένη τὴν στολὴν τοῦ ἀξιώματός της ἤρατο νίκην περιφανῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν της.

Ἄλλη διάσημος βοτανίστρια ἡ Jeanne Baret, ἡ ὁποία ἐνδεδυμένη ἀνδρικὰ ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, ἀκολουθοῦσα τὸν γνωστὸν ἐρευνητὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν Ph. Commerson κατὰ τὸ 1727. Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου τότε δὲν ἦτο τὸ εὔκολον ταξείδιον τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς καὶ ἡ Jeanne Baret ἀνεδείχθη ἀκάματος καὶ θαυμασίας ἀντοχῆς εἰς κόπους καὶ στερήσεις, ὡς καὶ ἡρωϊκὴ εἰς τοὺς κινδύνους. Θὰ ἔμενεν ἴσως ἄγνωστον ὅτι ὁ ἀκόλουθος τοῦ βοτανολόγου Commerson ἦτο γυνή, ἐὰν οἱ ἄγριοι δὲν τὴν ἠχμαλώτιζάν ποτε καὶ δὲν ἀπεκαλύπτετο οὕτω το φῦλόν της.

Καὶ ἄλλη σοφὴ γυνὴ ἡ λαίδη Ἐσθὴρ Στανώπ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐξόχου Πίττ, ἡ ὁποία ἀνδρικὰ ἐνδεδυμένη περιηγήθη ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ περιδληθῇ βασιλικὴν αἴγλην εἰ, τὰ περίχωρα τῆς Παλμύρας, ὅπου εἶχεν ἱδρύσει καὶ ἴδιον μέγαρον.

Λέγεται ὅτι ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐνεδύθη ἀνδρικὰ ὑπῆρξεν ὅλως τυχαία. Ταξειδεύουσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀνατολῆς ἔχασε μὲ τὰς ἀποσκευάς της ὅλα τὰ φορέματα της. Ἠναγκάσθη τότε νὰ ἐνδυθῇ ἐνδύματα ἀνδρὸς Τούρκου τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς. Τόσον δὲ τῆς ἤρεσεν ἡ μεταμφίεσις αὕτη ὥστε οὐδέποτε πλέον καθ' ὅλην τὴν ζωήν της ἀνέλαβε τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα. Οὕτω οἱ περιοδεύοντες τὴν Δαμασκὸν ξένοι ταξειδιῶται κατὰ τὸ 1812, συνήντων αὐτὴν καθ' ἑκάστην ἔφιππον ἐπὶ λευκοῦ ἵππου, ἀνδρικὰ ἐνδεδυμένην καὶ συνοδευομένην ὑπὸ ἑνὸς γιανιτσάρου.

Καὶ ἄλλη σοφὴ γυνὴ τοῦ αἰῶνος, ἡ Δόρα δ' Ἴστρια ἠναγκάσθη περιοδεύουσα νὰ ἐνδυθῇ ἀνδρικά, ἰδίως ὁσάκις ἀνήρχετο εἰς τὰ ὄρη. Ἐν τούτοις δὲν φαίνεται διόλου ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὰς μεταμφιέσεις της αὐτάς. Ἔφερε πανταλόνι ριγωτὸν λευκὸν καὶ μαῦρον καὶ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἐκούμβωνεν ἕως τὸν λαιμὸν καὶ κατέβαινεν ἕως τὰ γόνατα, καπέλλο κατστόρι ρεμπούπλικα, ὑψηλὰ καὶ πλατειὰ ὑποδήματα. Ἰδοὺ τί γράφει ἡ ἰδία:

«Μετὰ πολλοῦ κόπου ἐσυνείθισα τὸ ἀνδρικόν μου ἔνδυμα. Ἠσθανόμην ὅτι ἤμην ἀδεξία μὲ αὐτὸ καὶ παρηνώχλει ὅλας μου τὰς κινήσεις. Ἐγυμναζόμην νὰ περιπατῶ μὲ αὐτὸ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ἐφοβούμην ὅτι οἱ ὁδηγοί μου θὰ ἀπηλπίζοντο μαζῆ μου, βλέποντές με νὰ κλονίζωμαι εἰς κάθε βῆμα. — Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀναβάσεώς της εἰς τὸ Monch τὸ γειτονικὸν ὄρος τῆς Ἑλβετίας πρὸς τὴν ὀνομαστὴν Jungfrau. — Ἀπηλπισμένη μάλιστα ἔκαμα ἓν δέμα τὸ μεταξωτόν μου φόρεμα καὶ τὰ ἐξαρτήματά του καὶ τὸ ἔδωκα εἰς ἕνα ὁδηγόν, ἵνα τὸ ἔχω πρόχειρον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αἱ κινήσεις μου θὰ παρέλυον ἐντελῶς μὲ τὰ κατηραμένα αὐτὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματα.»

Καὶ ἄλλη σοφὴ περιηγήτρια, ἡ Ida Pfeiffer, ἐνῷ ὅλα τὰ παιδικὰ καὶ νεανικά της ἔτη ἦτο ἐνδεδυμένη ἀνδρικά, εἰς τὰ ταξείδιά της διετήρησε πάντοτε τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα. Ἀντιθέτως πρὸς αὐτὴν ἡ κ. Hommaire de Hell, ἥτις ἐπεσέφθη τὰς στέππας τῆς Κασπίας θαλάσσης ἀπὸ τοῦ 1844 – 1847 εἶχε τόσον θαυμασίως μεταμφιεσθῆ εἰς ἄνδρα, ὥστε μεταξὺ ἄλλων ἐπεισοδίων ἐλάμβανε καὶ πλῆθος ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἀπὸ τὰς ὡραίας Καλμούκας. Καὶ ἡ Leonie d'Aunet, Mme Biard, ἡ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου: Voyage d'une femme au Spitzberg (1854) ὡς ἡ κ. de Bourtoulon, ἡ δημοσιεύσασα τὰ χαριτωμένα σημειώματα ἀπὸ τοῦ Shang-Haï μέχρι Μόσχας ἦσαν πάντοτε ἐνδεδυμέναι ἀνδρικά.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Ἐρανίστρια**

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ,,

Μετὰ τὰς γυμναστρίας αἱ νηπιαγωγοί. Μετὰ τὴν μόρφωσιν γυμναστριῶν τοῦ σώματος, αἱ γυμνάστριαι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἡ ἐπιτυχία τούτων ἐφάμιλλος τῆς ἐπιτυχίας ἐκείνων. Ἡ κ. Λασκαρίδου, ἡ φανατικὴ ὑπέρμαχος τοῦ συστήματος; Φροέβελ, ἡ ἐνθουσιώδης μαθήτρια καὶ ἀπόστολος τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τοῦ μεγάλου γερμανοῦ παιδαγωγοῦ, ἐξήτασε μόνη τὰς νηπιαγωγοὺς καὶ περιληπτικῶς; ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ἐξεταζομένων, ἔκαμεν ἀνακεφαλαίωσιν ὅλου τοῦ συστήματος, προσηλυτίζουσα οὕτω δεξιώτατα καὶ τὸ παριστάμενον εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀκροατήριόν της, εἰς τὰς παιδαγωγικὰς ἰδέας της.

Καὶ ἔβλεπέ τις ὅτι τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν ἡ κ. Λασκαρίδου κατώρθωσε νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα τῶν μαθητριῶν, αἱ ὁποῖαι μεθ' ὅσης καὶ ἐκείνη ζωηρότητος καὶ ἀγάπης ἐξῆραν τὸ σύστημα καὶ ἐξύμνουν τὴν ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ. Εἰς πᾶσαν ἀντίρρησιν τῶν κ.κ. ἐξεταστῶν αἱ ἐμπνευσμέναι μαθήτριαι εἶχον πρόχειρον καὶ ἑτοίμην τὴν ἀπάντησιν, σπανίως δὲ τοιοῦτον σύστημα ἔσχε φανατικωτέρους καὶ εὐφραδεστέρους συνηγόρους; τῶν εἴκοσι νέων νηπιαγωγῶν.

Πκρέστημεν οὕτω διὰ πρώτην ἐπὶ τῆς ζωῆς μας φορὰν εἰς ἐξετάσεις, καθ' ἃς αἱ ἐξεταζόμεναι δὲν ὡμοίκζαν καταδίκους φερομένας πρὸ ἀμειλίκτων δικαστῶν, δὲ ὠχρίων, δὲν ἔτρεμαν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς, διότι ἠδύναντο νὰ εἴπουν, νὰ βροντοφωνήσουν ἐνώπιον πολλῶν ὄχι ὅ,τι εἶχεν ἀποτυπωθῆ εἰς τὸ πνεῦμά των, ἀλλ' ὅ,τι εἶχε χωνευθῆ καὶ ριζοβολήσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των. Καὶ τὸ δίδαγμα αὐτὸ περιεστρέφετο εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀνατομίαν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φύσεως τοῦ μικροκόσμου τῶν παιδιῶν, τῶν πολὺ μικρῶν, τῶν ὁποίων τὰ 'μάτια τοῦ πνεύματος καὶ τὰ 'μάτια τῆς ψυχῆς μόλις ἀνοίγονται εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς, μόλις ἑτοιμάζονται νὰ δεχθοῦν τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου.

Ὁ Φροέβελ, ὡς γνωστόν, διδάσκει τὰ παιδιὰ παίζοντα, ποικίλλει δὲ τὰς παιδιὰς ἐπ' ἄπειρον, ἀποφεύγων οὕτω τὴν ἀνίαν, ἣν ἐπιφέρει ἡ μονοτονία καὶ τῶν παιγνίων ἀκόμη εἰς τὰ μικρά.

Αἱ μαθήτριαι τῆς κ. Λασκαρίδου εἰξεύρουν νὰ παίζουν, καὶ τοῦτο θὰ εἴπῃ ὅτι εἰξεύρουν νὰ εἶναι διδάσκαλοι παιδιῶν, ὅτι θὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ ἔργον των. Εἰξεύρουν νὰ τραγουδοῦν, εἰξεύρουν νὰ γυμνάζουν, εἰξεύρουν νὰ γελοῦν καὶ εἰξεύρουν νὰ ἐργάζωνται. Τὰ ἐργόχειρα Φροέβελ, τὰ ὁποῖα ἐξασκοῦν τὰ μι-

κρὰ εἰς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ κανονικὸν καὶ τὸ ἁρμονικῶς καὶ γραφικῶς; ὡραῖον, τὰ ἐργόχειρα αὐτά, ἡ μεγίστη τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Φρεβολιανοῦ συστήματος, ἦσαν τέλεια.

Τὴν ὑγιεινήν, τὴν ἀπαιτουμένην διὰ μίαν νηπιαγωγὸν καὶ μίαν μητέρα ἐν γένει, ἐδίδαξε μεθοδικώτατα ἡ ἰατρὸς δὶς Καλαποθάκη, πρόεδρος τοῦ Τμήματος τῆς Νοσηλείας καὶ ὑγιεινῆς, λίαν εὐγενῶς παρασχοῦσα τὴν συνδρομήν της εἰς τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα. Ἐν γένει πᾶσαι αἱ ὑπὲρ τοῦ ἔργου μοχθήσασαι κυρίαι τῆς Ἑνώσεως, πρωταγωνιστούσης τῆς κ. Λασκαρίδου, ἱκανοποιήθησαν πληρέστατα διὰ τῆς ἐπιτυχίας μεθ' ἧς ἐστέφθησαν οἱ κόποι των.

ΤΗι Δι ΕΙΡΗΝΗι ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ

Γιατὶ νὰ ψάλλω, μ' ἐρωτᾶς,
Ὅλο τραγούδια λυπημένα,
Ἀφοῦ 'ς τὰ χρόνια τῆς ζωῆς
Βρίσκομαι τὰ μυριαρθισμένα.

Ἄχ! δὲν μετρᾷ ἔαρ ἀνθὸ
Ἡ ἀνοιξίς μου, χρυσῆ φίλη,
Γι' αὐτὸ παράπονα λαλοῦν
Πάντα τ' ἀχνόχλωμά μου χείλη.

Τὸ πληγωμένο τὸ πουλί,
Ποτὲ χαρούμενα δὲν ψάλλει
Μοιρολογάει θλιβερὰ
Τὴ συμφορά του τὴ μεγάλη.

Κι' ἐγὼ 'ς τῆς μοίρας τὴν χιονιά,
Τὴν ἄγρια πνοὴ ποῦ σβύνω
Παρηγοριά μου μοναχὴ
Ἔχω τῆς λύρας μου τὸν θρῆνο.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα μόλις δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ μόδα ἔκαμε τὴν πλήρη θερινὴν ἐμφάνισίν της, διότι μόνον τὸν Ἰούνιον μῆνα εἰσάγονται τὰ λεπτεπίλεπτα ὑφάσματα τῆς μεγάλης ζέστης, αἱ βαπτίσται καὶ αἱ γάζαι καὶ τὰ ἀεροΰφαντα καὶ ἀραχνοειδῆ.

Μὲ αὐτὰ πλέον ὡρισμένως ἐπεβλήθησαν αἱ διπλαῖ φοῦσται καὶ ἡ φαρμπαλάδες καὶ ὅλη ἡ σειρὰ τῶν συρμῶν τοῦ 1850 καὶ 1860, οἱ ὁποῖοι μετὰ τόσης δυσκολίας κατώρθωσαν νὰ γείνουν ἀποδεκτοί. Ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν νεωτερισμὸν τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ πλέτες καὶ τὰ πετάκια παντὸς μεγέθους καὶ παντὸς σχήματος εἰς τὰ περικόρμια καὶ εἰς τὶς φούστες καὶ εἰς τὰ μανίκια· παντοῦ ἐγκαθιδρύθησαν αἱ λεπτεπίλεπτοι αὐταὶ ἀναδιπλώσεις τοῦ ὑφάσματος αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε μόνον εἰς τὰ στήθη τῶν λευκῶν ὑποκαμίσων τῶν ἀνδρῶν ἐφιγουράριζαν.

Διὰ τοῦτο σήμερον ἡ ἐργασία τῆς ραπτρίας δὲν ἀπαιτεῖ μόνον καλαισθησίαν καὶ τέχνην, ἀλλ' ἰδίως ὑπομονὴν καὶ ἐπιτηδειότητα. Ὑπάρχουν περικόρμια γυναικεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐργασίαν μιᾶς ἑβδομάδος, τόσον ὅλος ὁ μποῦστος στολίζεται μὲ πιέτες καὶ μὲ ντανταέλες, εἴτε εἰς ὁριζοντείους γραμμάς, εἴτε εἰς καθέτους.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες, εἰς τὰς ὁποίας ὁ συρμὸς αὐτὸς ἀπαγορεύεται καθ' ὁλοκληρίαν. Φανταστῆτε κυρίαν ἡ δεσποινίδα παχειάν, μὲ στρογγυλότητας τοῦ σώματος πολὺ τονισμένας, ἐπιπροσθέτουσαν εἰς τὸν φυσικὸν ὄγκον της καὶ τὸ πάχος τοῦ δὶς καὶ τρὶς διὰ τῶν πλετῶν ἀναδιπλουμένου ὑφάσματος.

Μόνον εἰς τὰς ἰσχνὰς καὶ λεπτοφυεῖς ἐπιτρέπεται ὁ συρμὸς αὐτός. Αἱ ἄλλαι θὰ περιορισθοῦν εἰς ἁπλᾶ περικόρμια καὶ ὄχι πολὺ σφιγκτὰ εἰς τὴν μέσην. Διότι τότε ἀκριβῶς αἱ στογγυλότητες γίνονται αἰσθητότεραι. Τὸ ἴδιον δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴς φοῦστες. Αἱ παχεῖαι κυρίαι δὲν πρέπει νὰ τας κάμνουν πολὺ κολλημένας εἰς τὸ σῶμα. Φαίνονται οὕτω πολὺ παχύτεραι, δὲν ἔχουν δὲ καὶ καμμίαν χάριν. Χρώματα ἐξακολουθοῦν νὰ προτιμῶνται τὰ λευκά, ἀνάμικτα μὲ μαῦρα. Λευκὸν φόρεμα στολισμένον μὲ μαύρας ταινίας καὶ μαύρας ντανταέλας ὡς καὶ πῖλος τοιοῦτος δὲν θεωροῦνται πλέον πένθιμα· ἁπλούστατα εἶναι τοῦ συρμοῦ. Ἐν γένει ὅμως διὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ὅλα τὰ ἀνοικτὰ καὶ τὰ ἀβέβαια χρώματα συνεθίζονται. Προτιμᾶται ἓν κρᾶμα χρωμάτων, ὀλίγον ἀπ' ὅλα. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αἱ εὐτραφεῖς κυρίαι θὰ ποοτιμοῦν τὰ ἥσυχα καὶ σκοτεινὰ χρώματα. Δι' αὐτὰς τὸ *bleu marine* εἶναι σανὶς σωτηρίας. Καὶ ἡ κ. Καρασταμάτη ἔχει εἰς σκοτεινοὺς χρωματισμοὺς φουλάρια θαυμάσια, στερεότητος δὲ τοιαύτης, ὥστε αἱ θυγατέρες νὰ τὰ κληρονομοῦν ἀπὸ τὰς μητέρας των.

Προκειμένου περὶ μεταξωτῶν λεπτῶν ἢ πυκνῶν, πάντοτε τὰ ὑφάσματα τῆς κ. Καρασταμάτη πρέπει νὰ προτιμῶνται, ὡς καὶ αἱ ὀμπρέλαι της, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὡραιότεραι καὶ στερεώτεραι ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Καπέλλα ἔχομεν τελευταῖα τὰ *Directoire*. Δηλαδὴ μεγάλου σχήματος, σηκωμένα πρὸς τὰ ἔμπρός, ὀλίγον ἀριστερᾷ μὲ ἄνθη ἢ μὲ ταινίας καὶ μὲ δέματα ἀπὸ στενὰ βελοῦδα ἢ στενὰς ταινίας ὑπὸ τὸν λαιμόν.

Παρισινή

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὅταν ὁ κύριος Faubert εἰσῆλθεν εἰς τῆς κυρίας Decroin εὗρεν, ὅπως πάντοτε, τὴν ὡραίαν χήραν μὲ ἕνα μολυβδοκόνδυλο εἰς τὸ χέρι, μέσα εἰς σωροὺς ὑφασμάτων καὶ διαφόρων κομψοτεχνημάτων σκορπισμένων ἐπάνω εἰς τὰ ἔπιπλα καὶ εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας, εἰς ὅλας τέλος τὰς γωνίας τοῦ ὡραίου καλλωπιστηρίου της, τὸ ὁποῖον διὰ μίαν στιγμὴν εἶχε μετατχηματισθῆ εἰς αἴθουσαν ἐμπορικοῦ καταστήματος.

— Ἀ! Θεέ μου, εἶπεν ὁ δικαστὴς, γελῶν, σᾶς ἔλειπαν τόσα πράγματα, καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀγοραὶ ἦσαν ἀληθινὰ ἀναπόφευκτοι, ὡραία μου φίλη;

— Δὲν μοῦ ἔλειπε τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Decroin μειδιεῶσα καὶ χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ σημειώνῃ εἰς τὸ σημειωματάριόν της τὰ διάφορα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐμπρός της σκορπισμένα, δὲν μοῦ ἔλειπεν ἀπολύτως τίποτε. Ἀλλὰ σήμερα ἦτο ἡμέρα ξεπουλήματος καὶ ἐννοεῖτε.....

Ἐννοῶ ἕνα πρᾶγμα, ἀπεκρίθη ὁ Faubert, ὅτι ἂν δὲν τακτοποιήσω ἐγὼ τὰ ἔξοδά σας, θὰ καταστρέψετε τὴν Ἀντουανιέταν καὶ τὸν σύζυγόν της. Καὶ ἡ Ἀντουαννέτα εἶνε κόρη σας, ὁ σύζυγός της εἶνε ἀνεψιός μου καὶ ὡς θεῖος τοῦ νέου ζεύγους ἔχω κάποιον δικαίωμα ἐπεμβάσεως.

Ἡ κυρία Decroin ἐτήκωσε ἁπλούστατα τοὺς ὤμους της, ἀπερροφημένη ὡς ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν της καὶ ἀφοῦ ἐμέτρησε καὶ ἐξαναμέτρησεν ὅλα, ἐφώναξε τὴν καμαριέρα της καὶ τῆς εἶπε νὰ τὰ πάρῃ. Μετὰ ταῦτα ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ δικαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε σοβαρός.

— Ἐλέγατε λοιπὸν Faubert ὅτι θέλω νὰ καταστρέψω τὴν κόρην μου καὶ τὸν ἀνεψιόν σας. Ἔ! λοιπὸν καὶ ἐὰν ἀληθῶς τοὺς καταστρέφω, οὔτε θὰ τὸ παρατηρήσουν, διότι τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε ἄγγελοι, Faubert, καὶ ὄχι ἄνθρωποι. Δὲν ζοῦν, ὀνειρεύονται· δὲν περπατοῦν, πετοῦν. Τρέφονται μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων καὶ πίνουν δρόσον.....Νὰ καταστρέψω αὐτούς! ἀλλ' ὅταν ὅλα θὰ τοὺς λείψουν εἰς τὴν γῆν, θὰ ἔχουν τὸν οὐρανὸν τὴν ἀληθινὴν πατρίδα των, τὸν οὐρανὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ κυανῆ κατοικία των.

— Καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἐπίσης ὁ τόπος τῶν καταιγίδων, εἶπεν ὁ δικαστής.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἴπω, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Decroin. Ναί, διὰ νὰ ὁμιλήσω σοβαρὰ τόση τελειότης μὲ ἀνησυχεῖ. Νεότητα, ὡραιότητα, νοημοσύνην, ἀγάπην, τὰ ἔχουν ὅλα. Εἶνε πολύ. Πρέπει νὰ προφυλαχθοῦν!

Ἀλλ' ἡ κ. Decroin ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός της δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐτυχής. Ἂν καὶ σαράντα ἐτῶν ἤρεσεν ἀκόμη καὶ διὰ τὸ κάλλος της καὶ διὰ τὸ πνεῦμά της καὶ ἡ μεγαλειτέρα της διασκέδασις ἦτο νὰ τυραννῇ τὸν γέροντα φίλον της Faubert, ὁ ὁποῖος πολὺ συχνὰ τῆς ἐπανελάμβανεν: «Ὑπανδρεύσαμεν τὰ δύο παιδιά μας καὶ ἐκεῖνα μὲ τὴν σειράν τους θὰ μᾶς ὑπανδρεύσουν».

— Τί φοβεῖσθε λοιπὸν δι' αὐτούς; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος. Μήπως ὅταν κανεὶς σκέπτεται πάντοτε δυστύχημά τι εἰς τὸ τέλος δὲν καταντᾶ νὰ τὸ πιστεύῃ καὶ ὁ ἴδιος ὡς ἀληθινόν;

— Ἔχετε δίκαιον, εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἡ τελειότης τρομάζει. Ἔπειτα ἡ κόρη μου ἡ τόσον ποιητική, ἡ τόσον ἰδανικὴ εἶνε ζωντανὴ συκοφαντία διὰ τὴν μητέρα της....

— Ὦ! εἶπεν ὁ δικαστής, ἀλλ' ἡ ἀρετή σας, φίλη μου, δυστυχῶς εἶνε πάντοτε ὑπερτέρα πάσης ὑποψίας. Ἄλλως τε ὑπάρχει τρόπος θεραπείας τοῦ κακοῦ. Νὰ μὲ ὑπανδρευθῆτε Μάλιστα κυρία.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σας!

— Πῶς εἰς τὴν ἡλικίαν μου! ἀπεκρίθη ὁ Faubert, μόλις εἶμαι πενῆντα χρόνων. Καὶ σεις! καρδιὰ καὶ πνεῦμα εἰκοσαέτιδος.

Τὸ ὅλον σαράντα. Θὰ ἴδωμεν! Ἀλλ' ἂς σκεφθῶμεν πρῶτον διὰ τὸ νέον ζεῦγος, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς κάμωμεν νὰ καταθοῦν ἥσυχα ἥσυχα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ μὴν πέσουν αἴφνης ἀποτόμως μίαν ἡμέραν εἰς τὸν πλανήτην μας καὶ θραύσουν τὰς πτέρυγάς των.

*
* *

Τὴν ἑπομένην τῆς ἀνωτέρω συνομιλίας, μία ἅμαξα ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς ὡραίας χήρας· νεαρὰ κυρία φέρουσα πυκνὸν βέλο ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης καὶ εἰσῆλθε μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν κατοικίαν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἴδομεν τὴν κυρίαν Decroin τὴν προτεραίαν. Ἦτο ἡ κόρη της.

— Ἰδού! καὶ ἔπειτα λέγουν νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὰ προαισθήματα, εἶπεν ἡ κ. Decroin, μόλις εἶδε τὴν κόρην της τόσον ταραγμένην. Δὲν τῆς ἄφησε τὸν καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ: «Τί κάνετε, σὺ καὶ ὁ σύζυγός σου; ἠρώτησε. Δὲν κατεστράφητε, ὑποθέτω;

— Ὄχι.

— Τότε κάθησε, κόρη μου, σήκωσε τὸ βέλλο σου, βγάλε τὸ καπέλλο σου καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν ἡσύχως· ἡ ὑγεία σας εἶνε καλή, ἡ περιουσία σας δὲν ἔπαθε καμμίαν καταστροφήν, τότε τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς;

— Ἔ! εἶπε μεθ' ὁρμῆς ἡ Ἀντουαννέτα, μήπως νομίζεις ὅτι ἡ ὑγεία καὶ ἡ περιουσία εἶνε τὸ πᾶν;

Ἡ κ. Decroin βλέσουσα τόσον σοβαρὰν τὴν κόρην της εἶχε διάθεσιν νὰ γελάσῃ, ἀλλ' ἡ μεγάλη της καλωσύνη δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ παίξῃ μὲ τὴν λύπην τῆς κόρης της· καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφίλησε μὲ ἀγάπην τὴν ἠρώτησε περὶ τίνος σοβαροῦ πράγματος ἐπρόκειτο.

Μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἡ ὑποκόμησσα ἔκαμεν εἰς τὴν μητέρα της τὴν φοβερὰν ἐξομολόγησίν της. Φοβερά, ναί. Ὁ ἄνδρας της τὴν περιεφρόνει, δὲν ἐπρόσεχε διόλου εἰς αὐτήν, καὶ δὲν ἤθελεν ἄλλην ἀπόδειξιν ἀπὸ τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς αὐτήν.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλον; εἶπεν ὅταν ἡ κόμησσα ἐτελείωσε. Διότι καθὼς ἐννόησα παραπονεῖσαι, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε πολὺ καθαρός, ἡ ζωὴ πολὺ γλυκειά, καὶ ὁ σύζυγός σου πολὺ καλός.

— Ἀλλ' ἡ καλωσύνη αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἀδιαφορία, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντουαννέτα, καὶ ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ μὲ θανατόνει. Οὐδέποτε παραπονεῖται, οὐδέποτε μὲ ἐπιπλήττει δι' ὅ,τι καὶ ἂν κάμω. Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν ἐπιστρέψω οὐδέποτε τὸν εὑρίσκω ὠργισμένον, πάντοτε μὲ ὑποδέχεται μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Ὅ,τι καὶ ἂν θέλω τὸ θέλει, ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμῶ τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἐὰν ἔχω καμμίαν ἰδιοτροπίαν, τὴν θεωρεῖ ὡς λογικὸν πρᾶγμα. Εἶνε βάσανος! ἀληθινὴ βάσανος καὶ μετεχειρίσθην ὅλους τοὺς τρόπους διὰ νὰ κεντήσω τὴν ζηλοτυπίαν του, ἀλλ' εἰς μάτην· σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἂν ἔμενα ἔξω τῆς οἰκίας καὶ αὐτὸ δὲν ἤθελε τὸν ἐκπλήξει Ἔξαφνα ἔβγαλεν ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπην της καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα της. Διάβασε μαμμά.

Ἡ κ. Decroin ἤνοιξε τὸ χαρτὶ καὶ εἶδε ἕνα γραφικὸν χαρακτῆρα ἄγνωστον εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ δυσκολίας ἀνέγνωσεν;

«Κύριε, ἡ σύζυγός σας σᾶς ἀπατᾶ· ἀκολουθήσατέ την μίαν πρωΐαν, ὅταν θὰ σᾶς εἴπῃ ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Λοῦβρον καὶ εἰς τὴν μητέρά της... καὶ θὰ βεβαιωθῆτε·

Μία ἀληθὴς φίλη»

— Τί εἶναι αὐτό, ἠρώτησε ἡ κ. Decroin μὲ ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν, ἐδικαιολόγει ἡ αὐξάνουσα ταραχὴ τῆς κόρης της.

— Αὐτὸ μαμμά; εἶνε τὸ σχέδιον μιᾶς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἔστειλα εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ, τὴν ὥραν βεβαίως ἔχει λάβει.

Ἡ κ. Decroin ἐσηκώθη πολὺ ἥσυχα, ἔλαβε τὸ καπέλλο της καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὸ βάλῃ

Τί κάνεις αὐτοῦ μαμμά; τὴν ἠρώτησε ἡ Ἀντουαννέτα.

— Τίποτε κόρη μου, ἡ κ. Decroin ἡ τόσον ἐλαφρὰ καὶ ἀνόητος ποέπει νὰ διορθώνῃ τὰς ἀνοησίας τῆς πολὺ σοβαρᾶς κόρης της. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Θεόν, κόρη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε ἀνόητος, διότι ἄλλως αὐτὸ τὸ ἀστεῖον θὰ σοῦ ἐκόστιζε πολὺ ἀκριβά.

— Περίμενέ με ἐδῶ, πηγαίνω εἰς τὸν σύζυγόν σου. Ἐὰν δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ὁ Faubert θὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴν τὴν λάβῃ. Ἐὰν τὴν ἔλαβε.... θὰ περιφρονήσῃ ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν ἔγραψε· μάλιστα, κόρη μου, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ συμβῇ. Περίμενέ με

*
* *

Ὄχι· ἡ ἐπιστολή, ἡ φοβερὰ ἐπιστολὴ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τὸν προορισμόν της. Ἡ κ. Decroin ἐβεβαιώθη περὶ τούτου ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τὰς ὁποίας ἀντήλλαξε μὲν τὸν γαμβρόν της. Ἀλλ' ἔκαμεν, ἀπὸ τὴν συνομιλίαν ἡ ὁποία ἐπηκολούθησε μεταξύ των, ἀνακάλυψιν ἡ ὁποία τὴν ἐξέπληξε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ μήπως ὅλοι πέριξ της δὲν ἦσαν τρελλοί. Ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ γαμβρός της ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ κόρη της. Καὶ αὐτὸς ἦτο δυστυχής, διότι ἦτο πολὺ εὐτυχὴς καὶ διάφοροι φανταστικαὶ δυστυχίαι τὸν κατεβασάνιζον.

Ἐνῷ ἡ σύζυγός του τὸν κατηγόρει διὰ τὴν φοβερὰν ἀδιαφορίαν του, αὐτὸς ὑπέφερε τὰ μεγαλειτέρα βασανιστήρια τῆς ζηλοτυπίας, παρηκολούθει δὲ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις καὶ τοὺς πλέον ἀσημάντους λόγους της, καὶ κατέβαλλε μεγάλους ἀγῶνας διὰ νὰ μὴν ἐννοήσῃ ἐκείνη τὴν ταραχὴν αὐτὴν τῆς καρδίας του, διότι τὴν ζηλοτυπίαν αὐτὴν ἐθεώρει ὡς ἔγκλημα.

διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως τὰς ἀρχὰς τοῦ Φροέβελ καὶ ἡ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος κ. Λασκαρίδου προέβη διὰ τῆς ἐξ εἴκοσι χιλ. δραχμῶν δωρεᾶς τῆς Α. Μεγαλειότητος εἰς σύστασιν λαϊκῶν νηπιαγωγείων ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. Εἰς μὲν τὸ Α΄. Λαϊκὸν Ἀθηνῶν ἐφοίτησαν 86 νήπια, εἰς δὲ τὸ Β΄. 65. Ἐγένετο ἡ δοκιμὴ καὶ νηπιακῶν κήπων δι' εὔπορα μικρά. Εἰς μὲν τῶν Ἀθηνῶν ἐφοίτησαν 20 ἐν ὅλῳ νήπια, εἰς δὲ τὸν τοῦ Πειραιῶς 18.

Τὸ ἐν Πειραιεῖ Λαϊκὸν νηπιαγωγεῖον συνεστήθη καὶ ἐλειτούργησε διὰ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Β. Μελᾶ. Τὰ φοιτήσαντα εἰς οὐτὸ νήπια ἦσαν 65.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γενικευθῇ τὸ σύστημα Φροέβελ, παρίστατο ἡ ἀνάγκη καὶ μορφώσεως νηπιαγωγῶν τοῦ ἐν λόγῳ συστήματος. Πρὸς τοῦτο τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα προέβη εἰς ἵδρυσιν Διδασκαλείου Νηπιαγωγῶν ἐν ᾧ κατὰ μὲν τὸ Σχολικὸν ἔτος 1897 – 98 ἐφοίτησαν 15 μαθήτριαι· ἐκ τῶν ὁποίων 9 ἔλαβον, ὑποβληθεῖσαι εἰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις, πτυχία νηπιαγωγῶν Φροέβελ. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1898—99 αἱ φοιτήσασαι εἰς τὸ Διδασκαλεῖον τῶν Νηπιαγωγῶν ἦσαν 20· ἐκ τῶν ὁποίων 9 ἐξωτερικαὶ, 5 οἰκότροφοι καὶ 6 ἡμιτρόφιμοι. Αἵ τε οἰκότροφοι καὶ ἡμιτρόφιμοι διετηρήθησαν καὶ ἐξεπαιδεύθησαν δαπάναις τοῦ *Πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Συλλόγου*. Ὑπεβλήθησαν δὲ πᾶσαι εἰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις καὶ ἔλαβον πτυχία νηπιαγωγῶν. Σημειωτέον ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε τὰ Νηπιαγωγεῖα τῆς Ἑνώσεως, αἱ δὲ ἐξετάσεις τῶν Νηπιαγωγῶν ἐνεργοῦνται ὑπὸ ἐπιτροπῆς, διοριζομένης παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις καὶ ἐκδίδει τὰ οἰκεῖα πτυχία.

Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα ἵδρυσε προσέτι τάξιν γυμναστριῶν, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ζαππείου Μεγάρου τὴν παραχωρηθεῖσαν δωρεάν. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἐφοίτησαν κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1897—98 περίπου 40 μαθήτριαι. Ἐκ τούτων ἀπέκτησαν πτυχίον Γυμναστικῆς 18· ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ Κρῆσσαι πρόσφυγες. Κατὰ τὸ ἔτος 1898—99 πᾶσαι αἱ μαθήτριαι τοῦ Διδασκαλείου τῶν Νηπιαγωγῶν παρηκολούθησαν καὶ τὰ μαθήματα τῆς Γυμναστικῆς, πλὴν δ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι ἀποκλειστικῶς γυμνάστριαι, αἵτινες καὶ ὑποβληθεῖσαι εἰς ἐξετάσεις ἀπέκτησαν τὰ οἰκεῖα πτυχία. Καὶ ἡ τάξις αὕτη τῆς Γυμναστικῆς ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις καὶ διώρισεν ἰδίαν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπήν.

Ἐν γένει ἡ διαχείρησις τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος ἀνῆλθεν εἰς δρ. 36,564,35 κατὰ τὸ ἔτος 1897—98. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1898—99 ἡ διαχείρισις ἀνῆλθεν εἰς δρ. 21,783.25.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μαντολάτο. 100 δρ. ψύχα ἀμύγδαλο. Τὰ ζεματίζετε καὶ τὰ παστρέβετε· Τὰ κόβετε εἰς φετίτσες, τὰ θέτετε εἰς καθαρὸν μέρος καὶ τὰ καβουρδίζετε· Ὅταν ἀρχίσουν νὰ κοκκινίζουν τὰ βγάζετε ἀπὸ τὴν φωτιάν. Ἰδιαιτέρως δένετε καλὰ 150 δρ. ζάχαρι τόσον, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ νὰ κοκκινίζῃ ἐπίσης, χωρὶς ὅμως νὰ καῇ ἢ νὰ πιάσῃ. Ρίπτετε μέσα τὰ ἀμύγδαλά σας καὶ τὰ ἀναμιγνύετε. μέχρις οὗ συσσωματωθοῦν καλά. Τὰ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιά. Ἑτοιμάζετε μίαν φόρμαν ἢ καί ἓν πιάτο, ἀλειμμένον μὲ ἀμυγδαλόλαδον, ρίπτετε τὸ μίγμα σας, προσθέτουσα καὶ τὸ ξυνὸν ἑνὸς λεμονιοῦ. Ἔπειτα, ὅταν κρυώσῃ, τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴν φόρμα καὶ ἢ τὸ φυλάττετε, ἢ τὸ θέτετε εἰς τὸ τραπέζι ὡς γλύκισμα.

— Μάλιστα κυρία, προσέθεσεν ὁ νέος ὑποκόμης. Ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶνε δι' ἐμὲ ἀνυπόφορος. Τί σκέπτεται ἡ κόρη σας ; ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν της; δὲν γνωρίζω. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον γνωρίζω καλῶς εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἡ τόσον γλυκεῖα, ἡ τόσον τρυφερά, ἡ ἀφοσιωμένη εἰς τὰς εἰκόνας της, εἰς τὰ βιβλία της, εἰς τὸν οἶκόν της, πρὸ μηνὸς θέλει νὰ κάμῃ τὴν ἀληθῆ γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Καὶ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἔβλεπε τίποτε ! ἀπεκρίθη μεγαλοφόνως ἡ κ. Decroin.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Ὅτι πᾶν ὅ,τι μοῦ διηγεῖσθε τὸ γνωρίζω.

Καὶ ἡ καλὴ κ. Decroin διηγήθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀντουαννέτας εἰς τὸν γαμβρόν της καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε συνέντευξιν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου τὰ πάντα ἤλπιζε νὰ διορθωθοῦν, ἔτρεξε πρὸς τὸν Faubert καὶ μόλις τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τοῦ ἐφώναξε

— Γρήγορα, γρήγορα, φίλε μου, πρέπει νὰ κατάσχῃς μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀντουαννέτα ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν δρόμον. Ἐννοήσατε ;

Ὁ Faubert ἔλαβε μετὰ πολλοῦ κόπου μερικὰς ἐξηγήσεις: Ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν σᾶς προέλεγον, ἐπῆλθε. Οἱ δύο ἄγγελοί μας ἔσπασαν τὰς πτέρυγάς των.

— Καλά, ἀπεκρίθη ἁπλῶς ὁ Faubert. Θὰ ἔχω τὴν ἐπιστολήν.

Δύο ὥρας ἀργότερα ἡ Ἀντουαννέτα καὶ ὁ σύζυγός της, ἐντροπιασμένοι καὶ μετανοημένοι, συνηντήθησαν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῆς κ. Decroin, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἔφθασε καὶ ἐκείνη ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν κ. Faubert, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἐπιστολήν.

Οἱ δύο σύζυγοι ἔμεναν ἀπέναντι ἀλλήλων, στενοχωρημένοι, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν, ἐὰν ἔπρεπε νὰ γελάσουν, νὰ θυμώσουν ἢ νὰ κλαύσουν, καὶ ἤρχισαν τὰς ἐξηγήσεις.

Ἄ! φίλε μου, ἤμουν πολὺ κακή.

Καὶ ἐγὼ λοιπόν ; ὁ ὁποῖος ἀμφέβαλλα διὰ σέ.

— Ἀμφέβαλλες δι' ἐμέ ; εἶπεν ἡ Ἀντουαννέτα, ἀλλάζουσα τόνον, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν.

Τὴν συνομιλίαν διέκοψεν ἡ εἴσοδος τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία εἰσῆλθε φέρουσα ἐπιστολὴν διὰ τὸν κ. δὲ Belligny.

— Ἡ ἐπιστολή μου ! δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φωνάξῃ ἡ νέα ὑποκόμησσα καὶ ἀμέσως ἔγεινε κάτωχρος.

— Εἶναι ἡ τιμωρία ! εἶπε ἡ κ. Decroin, πολὺ ἀνήσυχος. Καὶ στρέφουσα πρὸς τὸν Faubert ὁ ὁποῖος ἐγελοῦσε :

— Δὲν βλέπω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διατί γελᾶτε ! Τοῦ εἶπε ξηρά. Ἔπρεπε νὰ φανῆτε ὀλίγον πλέον ἐπιδέξιος.

Ὁ κ. Belligny ἐν τούτοις, τὸν ὁποῖον ἡ τόσον μυστηριώδης αὐτὴ ἐπιστολὴ ἡ προξενήσασα τόσην σύγχησιν, ἔσχισε τὸ περικάλυμμα·

— Φίλε μου, φίλε μου, μὴν διαβάζῃς ἐφώναξεν ἡ Ἀντουαννέτα.

— Διαβάσατε ! εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ Faubert, ὁ ὁποῖος ὑπέστη ἀκίνητος τὰ φοβερὰ βλέμματα τῶν δύο γυναικῶν.

Ὁ κύριος Belligny δὲν ἐδίστασε πλέον καὶ ἀνοίγων τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνωσε :

« Ἡμεῖς δικαστὴς προεδρεύων εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν, ἀνακοινοῦμεν ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κυρία δὲ Belligny πρέπει νὰ ἀποκτήσουν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἕνα παιδάκι διὰ νὰ γίνουν σοβαρώτεροι».

— Ἄ ! τὸν πονηρὸν ἐφώναξε καταχαρούμενη ἡ κυρία Decroin.

— Μία ἁπλῆ ἀντικατάστασις τῆς ἐπιστολῆς, εἶπεν ὁ δικαστής· Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἀνεψιάν του:

—Ἀντουαννέτα, εἶπε, ἔλα ἐδῶ καὶ κύτταξε καλὰ τὴν μητέρα σου δὲν εἶναι οὔτε ὀνειροπόλος, οὔτε αἰσθηματική· αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ πολὺ εὐαίσθητον καρδίαν καὶ ἐξαιρετικὴν ψυχήν.

— Οὕτω πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς τέκνον μου. Σὺ διψᾷς ποίησιν καὶ ἰδεώδη. Ἔ ! λοιπόν, νέα σύζυγος σκορπίζουσα τριγύρω της τὴν χαράν, ἰδοὺ τὸ ἰδεῶδες. Καὶ νέα μήτηρ τρέφουσα τὸ τέκνον της, ἰδοὺ ἡ ποίησις !

— Ἀρκετὰ Faubert ! Τώρα εἶνε ἡ σειρὰ τῆς πενθερᾶς, ἐφώναξεν ἡ κ. Decroin. Ὁ γαμβρός μου....

— Κυρία τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

— Γαμβρέ μου, ἂς ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν, ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ εἴπω.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**